

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7.—Ἑσπεριτικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 21 Αὐγούστου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 36

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

—Ποῦ εἶνε ἡ Φρόσω;... τί ἐγίνε
ἡ Φρόσω;—ἠρώτησεν ἡ μητέρα μας,
ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν τραπεζήριον.
Κανένας μας δὲν ἐγνώριζε ποῦ ἦτο
ἡ ἐξαδέλφη μας! Ἐτρεψα ἐγὼ εἰς
τὸ δωμάτιόν της, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐκεῖ.
Ἡ μητέρα ἦτο πολὺ ἀνήσυχη. Μὲ τὸ
θερμόναιον ἐκεῖνο κορίτσι, «ποῦ εἶχε
τὰ μαυλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαλλιὰ»,—
ὅπως ἔλεγεν ὁ κύρ Μάνθος ὁ κηπουρός,
—ἔλα ἔπρεπε κανεὶς νὰ τὰ φοβῆται.
Δι' αὐτὸ ἐτέθησαν ὅλα τὰ παι-
διά, ὅλαι αἱ ὑπέρηττοι, ὅλοι οἱ
ἀνθρώποι τοῦ κτήματος εἰς κίνη-
σιν. Ἔως τὸ μεσημέρι τὸ περιβό-
λι ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰς φωνὰς μας:
—Φρόσω! Φρόσω!

Ἀλλὰ καμμία ἀπάντησις. Αἱ
ἐρευναι ἐπεξετάθησαν ἕως τὴν
θάλασσαν, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, ἕως
τὸ χωρίον τοῦ Δαμαλά, ἀπὸ τὸ
ἄλλο. Καὶ ὅπως συμβαίνει συνή-
θως εἰς τοιαύτας περιστάσεις, κα-
νεὶς δὲν ἐσυλλογίσθη ἐγκαίρως τὴν
πραγματικὴν αἰτίαν τῆς ἐξαφανί-
σεώς της, κανεὶς δὲν ἐσκέφθη τὴν
Ἀφροδίτην! Ἀρχὰ τὸ ἀπόγευμα, ὁ
γείτονάς μας κ. Ἀντωνίου ἤλθε
πάλιν νὰ μας εἰπῇ ὅτι ὁ Ἀφροδί-
της, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχον ἐμπιστευθῇ
τὸ πρῶτ' ὅτε τὰ δύο δ.δ. νὰ φυλάξῃ,
καὶ τὸν ὁποῖον, κατὰ παράκλησιν
τῆς μητέρας, ἐσκόπευε νὰ μας φέ-
ρῃ ὅπισω αὐθημερόν, διὰ νὰ λείψῃ
πᾶσα ἀφερμὴ δυσχερεσίας ἐκ μέ-
ρους τῆς Φρόσως, — ὁ Ἀφροδί-
της, εἶχε γίνῃ ἀφαντος ἀπὸ τὸ
κτῆμά του. Ὁ κ. Ἀντωνίου ἤρ-
χeto νὰ μάθῃ μήπως ὁ σκύλος εὐ-
ρῆκε μόνος του τὸν δρόμον καὶ
ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπιτί μας..

Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ ἐξηγηθῇ τὸ
μυστήριον.

—Θά τον γύρῃ ἡ Φρόσω, κ.
φύγε μαζί του... Μά... πεῦ νὰ
πῇγε!

Ἡ μητέρα διέταξε νὰ λύσουν τοὺς
ἄλλους σκύλους. Ἐπῆρε τὸν ἓνα ὁ
Μάριος, τὸν ἄλλον ὁ γέρω-Μάνθος,
τὸν τρίτον ὁ ἀμυξᾶς μας, κ' ἐξεκίνη-
σαν...

Ὁ τιμὴ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν φυ-
λάδων ἀνήκει ὅλη εἰς τὸν γέρω-Μάνθον.

—Τὴν ἡύρα, — ἔλεγε τὸ βράδου
ἡ μητέρα, —τὴν ἡύρα κοντὰ στὴν
ἀκρογιαλιά, ξαπλωμένην ἀπὸ κάτω ἀπὸ
ἓνα βράχο. Εἶχε κάμῃ τὸν Ἀφροδί-
της προσκέφαλο, κ' ἐκοιμώτανε. Ὁ σκύλος,
ὁ δικός μου, τοὺς ἐμυρίσθηκε κί-
ἀρχισε νὰ γαυγίζῃ καὶ νὰ με σέρνῃ

πρὸς τὸ μέρος των. Ἐπλησίισα καὶ
τοὺς εἶδον. Ὁ Ἀφροδίτης δὲν ἀπαντοῦσε
ἡ γαυγισμῶν, διὰ νὰ μὴν ταράξῃ τὴν
ὑπνὸ τῆς προκομμένης κυρᾶς του...

—Κύρ Μάνθος! — τὸν διέκοψεν
ἐπ' πληκτικῶς ἡ μητέρα.

—Καλὰ, καλὰ, κυρία... Δὲν εἶ-
παμε δὲ καὶ κανένα κακὸ λόγο γιὰ τὴν
ἀνψιά σας! Τέλος πάντων, νὰ μὴν
τα πολυλογῶ, τὰ πατήματά μου καὶ
τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλου μου, τὴν
ἐξύπνισαν. Καί, ξιύρετε τί μου εἶπε,
ὅταν τῆς εἶπα ὅτι μ' ἐστειλάτε νὰ τὴν
εὕρω, καὶ ὅτι ἦσατε ἀνω-κάτω ἀπὸ

τὸ πρῶτ' ἐξ αἰτίας
της... «Μπα! καὶ
τί τοὺς μέλει γιὰ
μένα, ἀφοῦ δὲν μ'
ἀγαποῦ!» Καὶ το
εἶπε. μ' ἓνα τέτοιο
παράπονο, κυρία,
ποῦ μ' ἔκαμε καὶ
τὰ ἔχασα... δὲν ἤ-
ξευρα τί νὰ τῆς
πῶ! Φαίνεται πῶς
δὲν ἔχει κακὴ καρ-
διά, τὸ καίμενο τὸ
κορίτσι!...

Εἰς ὅλους, ἀλή-
θεια, ἦτο γρηγό-
ρης νὰ κάμῃ αὐτὴν
τὴν ἐντύπωσιν ἡ
Φρόσω! Νὰ θυμώ-
νῃ τὸν κόσμον μὲ
τὸ ἄγριον ὕψος της
καὶ τὴν δυστροπίαν
της, καὶ ὑπερὰ νὰ
ἐμπνέῃ τὴν συμ-
πάθειαν μὲ μίαν ἢ
δύο λέξεις της,
βγαλμένες ἀπὸ τὴν
καρδιά της!... Ὡς
καὶ ὁ Μάνθος εἶχε
λησμονήσῃ τὴν κα-
ταστροφὴν τῶν λου-
λουδιῶν του, καὶ
τὴν εἶχε συμπα-
θήσῃ.

Μὴν ὑποθέσετε

« Σήκω, Φρόσω μου, καὶ μὴν κλαῖς. » (Σελ. 282, στήλ. 6^η.)

ὅμως, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ μᾶς ἐπλη-
σίασε καθύλου ἡ Φρόσω. Ἐκλείσθη μέσα
εἰς τὸ δωμάτιόν της, μὲ τὸν Ἀφρόν
αὐτὴν τὴν φορὰν, — διὰ νὰ μὴν τῆς τον
ξαναπαύουν... — καὶ οὔτε νὰ φάγῃ δὲν
ἤθελαν!

— Ἀφῆστε τὴν! ἡ νηστεία θά της
κάνῃ καλὸ, καὶ θά της περάσουν τὰ
νεύρα! — ἐγνωμοδότησεν ἡ κυρὰ Μπή-
λιω, ὅταν της παρήγγειλα νὰ φυλάξῃ
φαγητὸν διὰ τὴν ἐξοδὴλφον μας, καὶ
νὰ της τὸ ὑπάγῃ ἅμα τὸ ζήτησῃ.

Ἔτσι ἐτελείωσεν ἐκείνην τὴν ἡ-
μέραν τὸ ἐπεισόδιον τῆς διπλῆς ἀπαγω-
γῆς τοῦ Ἀφρόδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Εἰς τὴν Πινακοθήκην

Ἐνθυμεῖσθε τὸ μυστηριώδες κλείσι-
μον τῆς Φρόσως εἰς τὴν πινακοθήκην,
ὅταν τὴν ἀκούσαμεν νὰ τραβᾷ ἐκεῖ
μέσῃ κάποιον ἔπιπλον καὶ ἐπήγεν ὁ
Μάριος νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τί ἔκαμνε.

Ἡ Φρόσω, ἀπλυστάτα, εἶχε μετα-
κινήσῃ ἓνα τραπέζι καὶ τὸ εἶχε φέρῃ
κοντὰ εἰς τὸν τοίχον, κάτω ἀπὸ τὴν
εἰκόνα τοῦ πατέρα της.

Ἡθέλησε, φαίνεται, νὰ πατήσῃ ἐ-
πάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ νὰ φθάσῃ ἕως
τὴν εἰκόνα καὶ νὰ τὴν κατεβάσῃ ἀπὸ
τὴν θέσιν της. Ἀλλὰ ὁ ἐρχομὸς τοῦ
Μαρίου τὴν ἔκαμνε νὰ πεισμώνῃ, νὰ
σβύσῃ τὸ φῶς της, καὶ ἔτσι νὰ μὴ πραγ-
ματοποιήσῃ τὸν σκοπὸν της.

Ἦλθεν ἐπὶ τέλους καὶ τῆς εἰκόνας ἡ
σειρά.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωῒ, ἡ Φρόσω
ἐσηκώθη πολὺ ἐνωρίς, κατὰ τὴν συ-
νήθειάν της, ἐπλύθη, ἐκτενίσθη καὶ
ἐστολίσθη μόνη της, παρήγγειλε καὶ
της ἐπήγαν εἰς τὸ δωμάτιόν της τὸ
γάλα της καὶ πολὺ-πολὺ ψωμὶ διὰ τὸν
Ἀφρόν, καὶ κατέβη εἰς τὸν κήπον.
Ἐγὼ, τὴν εἶδα ἐκεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρό
μου, καὶ τὴν ἐκαλημέρισσα μὲ τὸ ὄνομά
της.

— Καλημέρα! μοῦ ἀπήντησε ξη-
ρότατα, σὺν νὰ τὴν ἐνωχλοῦσεν ἡ κα-
λημέρα μου.

Ἐπῆρε τὸν σκύλον της, καὶ εἰσῆλθε
πάλιν εἰς τὸ σπίτι.

Μετὰ ὦραν ἀρκετὴν, καθὼς ἐπερ-
νοῦσα ἀπὸ τὴν πινακοθήκην, μοῦ ἐφάνη
ὅτι ἤκουσα κλάμματα μέσα. Ἡ πόρτα
δὲν ἦτο καλὰ κλεισμένη. Τὴν ἐσπρωξά,
καὶ ἐμπήκα. Ἡ πινακοθήκη ἦτο στρω-
μένη μὲ χαλιά, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤκουσε
τὰ βήματά μου ἡ Φρόσω. Ἦτο πε-
σμένη κατὰ γῆς, εἶχε κρυμμένον μέσα
στὰ χέρια της τὸ πρόσωπόν της, καὶ
ἐκλαίε πικρότατα.

— Ἀχ! πατέρα μου! πατέρα μου!
τὴν ἀκούσα νὰ λέγῃ μὲ φωνὴν πνιγμέ-
νην εἰς τὰ δάκρυα.

Ὁ Ἀφρόδος ἦτο κοντὰ της, ἀνακα-

θισμένος εἰς τὰ ὀπίσθια πόδια του, καὶ
ἐφαίνετο περίλυπος, ὁ καίμενος! Μὲ
εἶδε καθὼς ἐπλησίαξα, καὶ δὲν ἐκινήθη.
Μοῦ ἔριξε μόνον μιὰ ματιὰ τόσον
λυπητερή, σὺν νὰ μου ἔλεγε:

— Κύττα... κλαῖς, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω
πῶς νὰ τὴν παρηγορήσω... Δοκίμασε
σὺ τοῦλάχιστον!

Τὸ θέαμα ἐκεῖνο μὲ συνεκίνησε
βαθύτατα. Ἐγυνάτισα, ἀκούμνησα τὸ
ἓνα χέρι μου εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ σκύλου
καὶ ἐπλησίασα τὸ ἄλλο εἰς τὸ πλευρόν
της.

— Σήκω, Φρόσω μου, καὶ μὴν κλαῖς
ἔτσι... Τί ἐπαθες, τί ἔχεις;

— Ἀ! ἐδῶ εἶσαι: εἶπεν ἡ Φρόσω
καὶ ἀνεσηκώθη. Ὡ! φύγε, δὲν σε
θέλω! Ἐξέρω... τὸ ξέρω πῶς με μισεῖς,
πῶς με μισεῖτε ὅλοι σας εἰς αὐτὸ τὸ
σπίτι... Φύγε σὺ! λέγω!...

— Ἐχεις λάθος, Φρόσω μου...
Σήκω, καὶ μὴν κλαῖς! Τί λόγια εἶνε
αὐτά;... Σὲ ἀγαπῶ ἐγὼ...!

— Μή! μὴ λὲς ψέμματα! ἐφώνησε
ἡ Φρόσω. Δὲν μ' ἀγαπᾷς!... Ἐγὼ,
μ' ὅλη τὴν κακία μου, ποτέ μου δὲν
θᾶλγα τέτοιο ψέμμα!

— Δὲν σου λέγω ψέμματα, Φρόσω,
οὔτε ἔχω καμμίαν ὀρεξὶ νὰ σε κολα-
κεύω, τῆς ἀπῆντησα. Βέβαια, δὲν σε
ἀγαπῶ σὰν τ' ἀδελφίκα μου, ἀλλὰ, ἀφοῦ
σε βλέπω νὰ ὑποφέρῃς τόσον πολὺ, δὲν
ἤμπορῶ παρὰ νὰ σε λυπηθῶ καὶ νὰ σε
συμπαθῶσω...

— Κ' ἐγὼ ἐνδομῖζα πῶς θὰ χαίρεσαι,
ἅμα με βλέπεις ἔτσι νὰ κλαίω!

— Ὅχι, Φρόσω μου... ἀπ' ἐναντίας
λυποῦμαι πολὺ, διότι βλέπω ὅτι δὲν
εἶσαι διόλου εὐτυχής.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐτυχής, ὕστερα
ἀπὸ τόσα πλοῦτη καὶ τέσα ἀγαθὰ που
ἔχω δικὰ μου!... Δὲν λὲς καλλίτερα
πῶς με ζηλεύεις!

— Ἐχω κ' ἐγὼ, Φρόσω, τῆς ἀπῆν-
τησα, ἓνα ἀγαθόν, περὶ δὲν τὸ ἔχεις
εἰς... Ἐγὼ τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας
μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου!...

— Ὡ! τὴν κακὴν εἶσαι! ἐφώνησε ἡ
Φρόσω, νὰ μοῦ το κτυπᾷς ἔτσι κατὰ
πρόσωπον! Ἐννοία σου, καὶ ξεύρω ἐγὼ
τί θὰ πῇ αὐτό. Ἐμένα κανέναν δὲν
μ' ἀγάπησε ἀληθινά, παρὰ μόνον ἡ
μητέρα μου! Εἶνε καὶ ἡ θεία Βαρθάρα,
ἀλλὰ αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ, — ἀγαπᾷ
μονάχα ὅτι τῆς δίνω. Σ' ὅλο τὸ τα-
ξεῖδι, ἄλλο δὲν μοῦλεγε παρὰ «Φρόσω
μου, παιδί μου, βλέπεις πόσο σ' ἀγαπῶ»
λαϊκὸν δὲν θὰ μ' ἀφίσας κ' ἐδῶ ἔτσι...

θὰ μοῦ πληρώσῃς τὰ χρέη που ἔχω σὴν
πατρίδα, αἱ;... Ὅ! μοῦ πάρης καὶ κατὶ
πράγματα, πού μου χρειάζονται, ἀπὸ
τὴν Πόλιν, αἱ;... Ἐπειτα, ξέρεις, τώρα
πιά εὐὸ δὲν ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ τὸ
σπίτι τῆς μητέρας σου... δὲν μοῦ το
χαρίζεις ἐμένα, πού σε ἀγαπῶ, νὰ

περάσω μὲ ἀνάπαυσιν τὴν ζωὴν μου;
Καὶ ὅλο τέτοια λόγια... ὅλο καὶ νὰ
της δώσω, καὶ νὰ της χερσίσω, καὶ
νὰ της ἀγοράσω. Μιὰ μέρα, γὰρ νὰ
τὴ δοκιμάσω, τῆς εἶπα ὅτι δὲν ἔχω
σκοπὸ νὰ της πληρώσω τὰ χρέη, καὶ
χρῆσθαι νὰ μου βγάλῃ τὰ ματία ἀπὸ
τὸν θυμὸν της! Ἀ! δὲν μ' ἀγαπᾷ...
Οὔτε τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς μ' ἀγα-
ποῦσαν σὴν Βλαχίαν... μ' ἀγαποῦσαν,
ὅσο τους ἔδιναν φρούτα ἀπὸ τὸ περίβλιν-
τος καὶ κοραμιέλις... Ὡ! κανέναν δὲν
μ' ἀγαπᾷ γὰρ τὸν ἑαυτὸ μου! κανέναν
δὲν μ' ἀγαπᾷ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον χω-
ρὶς συμφέρον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀφρόν...
Ἐλα δῶ, καλέ μου Ἀφρόδ!

Ὁ Ἀφρόδος ἐπλησίασεν. Ἡ Φρόσω
τὴν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὸν λαιμὸν, κ' ἐ-
κάθησε εἰς τὸν καναπέ. Ἐκάθησα κ'
ἐγὼ δίπλα της...
(Ἐπείτα συνεχίζεται)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΜΠΡΙΚΗ

— Χά, χά, χά! ἐγελούτε τὸ ἓνα
πληγέπαιδο τοῦ δρόμου.

— Ὡχ! τί ἀστεῖος ποῦ φαίνεται!
— ἐφώνησε τὸ ἄλλο.

Εἶχαν κάμῃ πάλιν τὸ κατόρθωμά
των. Εἶχαν πιάσῃ ἓνα σκυλάκι, καὶ
ἀφοῦ τοῦ ἔδωσαν στήν οὐρά του ἓνα
τρύπιο τενεκεδένιο μπρίκι, ἐκάθηντο καὶ
διεσκεδάζαν μὲ τὰ πηδήματα καὶ τὰ
στρηγογυρίσματα, που ἔκαμνε τὸ κατα-
τρομαχμένον ζῷον διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ
τὸν τενεκέν.

— Ἀ! τὸ καίμενο! εἶπε ἡ γειτονο-
πούλα μου ἡ Μαρίκα στήν ἀδελφὴν της,
τὴν Ἑλένη. Ἐλα δῶ, σκυλάκι, ἔλα
δῶ!

Ὁ καλὸς τόνος τῆς φωνῆς της ἐ-
καμνε τὸ σκυλάκι νὰ τὴν πλησιάσῃ, κ'
ἐσκυψν μαζὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ νὰ λύσουν
τὸ μπρίκι.

— Τί ἀνεκατέβασθε σεῖς; ἐφώνησε
τὸ ἓνα ἀγόρι. Ἀφῆστε τὸν, τὸν σκύλο!

— Ὅχι, δὲν τὸν ἀφίνομε νὰ τὸν
τυραννῆτε ἔτσι!

— Δὲν τὸν ἀφίνομε; Τώρα νὰ δῆτε!
— εἶπε θυμωμένον τὸ μεγαλύτερον ἀγόρι.

Καὶ ἔσκυψε νὰ πάρῃ πέτρα...

— Αἱ! ἠκούσθη μιὰ χονδρὴ ἀνδρική
φωνή, καὶ τὰ δύο κακὰ παιδιὰ, που
ἐβασάνιζαν τὸ σκυλάκι, τὸ ἐβαλαν
ἀμέσως στὴ φευγάλα.

— Κύττα, πατέρα, εἶπεν ἡ Ἑλένη,
τί τοῦ ἔκαμαν αὐτὰ τὰ παιδιὰ!

Ὁ πατέρας της ἐπέστρεφεν ἀκριβῶς
τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ἐργασίαν
του. Ἐπίασε τὸ σκυλάκι, ἔλυσε τὸν
σπάγον, κ' ἐπέταξε τὸ μπρίκι.

— Νὰ το πάρωμε σὺν σπῆτι, πα-
τέρα; ἡρώτησεν ἡ Μαρίκα. Κύττα, τί
νόστιμα που γλύφει τὰ χέρια σου!

— Ναι, πατέρα, ἄς το πάρωμε!
ἐπρόσθεσε καὶ ἡ Ἑλένη.

Καὶ ἐπήγαν νὰ πετάξουν ἀπὸ τὴν
χαρὰν τῶν, ὅταν ὁ πατέρας ἐπέστρεψε
νὰ το πάρουν.

Τὸ ἐπῆραν, τὸ ἐπλυναν, τὸ ἐκοθάρ-
σαν, καὶ το ἐκράτησαν. Τὸ ἐβγάλαν
Μπρίκη, διὰ νὰ μὴ λητμονοῦν τὸ
μπρίκι τῆς οὐρᾶς του. Τὸ ἔμαθον νὰ
κάμῃ διὰ φορα πικινίδια, κ' ἐγελούσαν
σὰν τρελλοί, ὅταν ἐδάζαν ἓνα βῶλο
ζάχαρι ἐπάνω στὴ μύτη τοῦ Μπρίκη,
καὶ τὸν ἀφίαν νὰ καθέται σεβρὸς καὶ
ἀκίνητος.

— Ἐνα, δύο, τρία!

Καὶ μὲ τὰ τρία, ὁ Μπρίκης ἐβγάξε
ἀστραπήδον τὴν γλωσσάρα του κ' ἔχαζε
τὴν ζάχαρι.

Ἐμεγάλωσε ὁ σκύλος, καὶ ποτὲ δὲν
ἐλητμονοῦσε τὴν καλωσύνην τῶν δύο
ἀδελφῶν. Παντοῦ τα; ἀκολουθοῦσε,
ἅμα ἐβγαίναν ἀπὸ τὸ σπίτι. Αὐτὴ ἡ
συνήθεια τοῦ τὸν ἔκαμνε ἱκανὸν νὰ
ξεπληρώσῃ τὸ χρέος τῆς εὐγνωμο-
σύνης του...

— Ποῦ εἶνε ἡ Μαρίκα; ἡρώτησεν
ὁ πατέρας ἓνα βράδυ, ὅταν ἦλθε σὺν
σπῆτι.

— Δὲν τὴν εἶδα, πατέρα! ἐβγάξε
μὲ τὸν Μπρίκη νὰ κάμῃ ἓνα γύρο,
ἐδῶ κοντὰ, ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμη...
Λαίπει μιὰ ὥρα!

— Περίεργον... τί ἔγινε;

Καὶ ἤνοιξεν ὁ πατέρας τὴν ἐξώθυρον
νὰ ἰδῇ ἂν φαίνεται ἡ κόρη του.

Προῦθεν Μαρίκα!

Ἐστάθη μὲ τὴν Ἑλένην εἰς τὸν
δρόμον, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ νὰ διευ-
θυνθῇ. Τὸ σπῆτι τῶν ἡἰο πολὺ ἀπό-
κεντρον, καὶ ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο εἰς
ἐκεῖνον τὸ μέρος. Ἐξέφρα ἤκουσαν
κάτι γαυγίσματα.

— Εἶνε τὸ γαυγίσμα τοῦ Μπρίκη!
ἐφώνησεν ἡ Ἑλένη.

Ἐτρεξεν ὁ πατέρας πρὸς τὸ μέρος,
ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤρχετο ὁ ἦχος.

— Μπρίκη, Μπρίκη ποῦ εἶσαι;

— Γαῦ! γαῦ! γαῦ!

Ὁ Μπρίκης ἐστέκετο κοντὰ εἰς ἓνα
χαλδάκι. Εἰς τὸ βάθος ἀπῆρξε ἓνα
πράγμα. Κατεβαίνει ὁ πατέρας, καὶ
εὐρίσκει τὴν κόρην του ἀναίσθητον.
Ἐχε γλυστρήσῃ ἡ καίμενη ἡ Μαρίκα,
καὶ εἶχε στραμπουλίσῃ τὸ πόδι της.
Ὁ Μπρίκης εἶχε μείνῃ κοντὰ της
ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν, κ' ἐγούγιζε, κ'
ἐγαυγίζε, ὡς που ἦλθον ἐπὶ τέλους
ἡ βοήθειαι...

— Εἶσαι πολὺ καλὸς σκύλος, Μπρίκη,
εἶπεν ἡ Μαρίκα, ὅταν ἔγινε καλὰ καὶ
ἔμαθε τὴν διαγωγὴν τοῦ σκύλου της.
Καὶ αὐτὸς ἀπήντησε, σείων τὴν
οὐράν του.

— Γαῦ!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΑΤΟΣ

ΧΑΜΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣ

Πόσες φορές εἶδα τὸν ἥλιο τὸ πρωῒ
Εἰς τὰ βουνὰ τῶν ἀγρίνων του ν' ἀπλώνῃ
Τὲς πράσινες πεδιάδες νὰ φιλήῃ
Καὶ μαγικά τὰ ποταμάνια νὰ χρυσώνῃ.

Μὲ μιᾶς ν' ἀφίην σύννεφο βαρὺ
Τὸ οὐράνιο πρόσωπό του νὰ σκοτίσῃ
Κι' ἀπελπισμένη ἡ γῆ νὰ καρτερῇ
Τ' ἄστρο π' ἀόρατο γι' αὐτὴν θὰ πάῃ
[νὰ δῶσῃ]

"Εἶσαι κ' ἐμὲ ἓνας ἄλλος ἥλιος μιὰ φορὰ
Ἐπρόβαλε μὲ λάμψιν νὰ φωτίσῃ,
Μὰ μιὰ στιγμὴ ἦταν ὅλη μου ἡ χαρὰ
Γιατ' ἦθε σύννεφο τὸν ἥλιο μου νὰ σόσῃ.

Μήπως λιγώτερο ἀγαπῶ
Τὸ φίλο μου γιὰ τοῦτο;
Ἀ, εἰν' ἡ ἀγάπη ἀτέλειωτη
Σὰν εἶνε ἀληθινή.

"Ἤλιοι ποῦ ζοῦν στὸν κόσμον αὐτό
Καὶ τί σὰν μᾶς πικραίνουν,
Ἀφοῦ κι' ὁ οὐράνιος ἥλιος
Κι' αὐτὸς θλίβει τὴν γῆ;

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ
(Ἐκ τῶν τοῦ Σαίκτηρη.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σᾶς εἶχεν
ἐρωτήσῃ τὴν ἄλλην
φορὰν, τί θὰ ἐκάμνατε
ἂν σας ἐχόριζε κα-
νὶς ἓνα πεντακοσά-
ριο. Ὑποθέτω ὅμως
ὅτι ποτὲ σας δὲν εὐ-
ρεθῆτε εἰς αὐτὴν τὴν
εὐτυχίᾳ καὶ στενέχω-
ρον θέσιν, διότι ἀόχα-
ριστὸς ἦς ἐπέθανε καὶ ὁ
γυῖός του πᾶσι σὴν

Πόλιν, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία. Παῖ-
ος τρελὸς, ἀλήθεια, θὰ ἐχόριζεν εἰς ἓνα
παιδί τότῳ μ' ἄλλον ποῖον... διὰ νὰ
μὴν ἡξέυρῃ τί νὰ τὸ κάμῃ:

Ἐν τούτοις ὁ τρελὸς αὐτὸς ὑπάρχει.
Εἶνε ἡ Τύχη. Καὶ προχθὲς ἀκριβῶς, ἐ-
δῶ εἰς τὸς Ἀθήνας, ἡ Τύχη ἐρρῶσεν
εἰς τὰ χέρια ἐνὸς παιδιοῦ πεντακοσίας
δραχμάς, — καὶ κατὰ παραπάνω μάλιστα.

Πῶς αὐτό; Τὰς ἐκέριεν εἰς κανέ-
να Λαχέτον; Ὅχι! τὰς ἔρριπεν ἀπλού-
στατα κάτω, εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἓνα
βράδυ, καθὼς ἐπέστρεφον ἡ ἐπῆγαινον,
— δὲν εἰξέυρα καλά, — εἰς τὸ θέατρον
«Ἀθῆναιον». Τὸ πόδι τοῦ προσέκυψεν
ἐπάνω εἰς ἓνα δέμα ἀπὸ πεντακοσίας τό-
σας δραχμάς εἰς διάφορα χαρτονομίσμα-
τα, τὸ παιδί ἔσκυψε, καὶ μὲτ' ὀλίγης
στιγμῆς ὁ θησαυρὸς εὐρίσκειτο εἰς τὰ χέ-
ρια του.

Τί εὐτυχία!... Τὸ παιδί ἐκύτταξε γύ-
ρω του, ἐβέβαιώθη ὅτι δὲν τὸ βλέπει κα-

νείς, ἔχασε τὸ δέμα εἰς τὴν τσίπη του,
καὶ μὲ ἥρεμον βῆμα, ὡς νὰ μὴ συνέδῃ
τίποτε, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.
Μόλις εὐρέθη ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐπετάχυνε
τὸ βῆμα καὶ ἔφθασε γρήγορα εἰς τὸ
σπίτι του. Ἐκεῖ ἐκλείδωσε τὰ λεπτὰ
εἰς τὸ συρτάρι του, κρυφὰ, χωρὶς νὰ
εἰπῇ τίποτε εἰς κανένα, — ἐπῆρξεν ὀλί-
γα μολύβια, καὶ ξαναδύθηκε ἀμέσως διὰ
νάχρησῃ τὰ ψυγία του. Τὸ βράδυ
ἐκεῖνο ἐπεσκεύεθαι τὰ ζαχαροπλαστεῖα,
καὶ ἐπεφυλάσσετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἄλ-
λην ἡμέραν τὰ ἐμπορικὰ διὰ νὰ χορᾷσῃ
ὅτι ἐπιθυμοῦσε περισσότερον, — ποδῆλα-
τον, φωτογραφικὴν μηχανήν, παιγνίδια,
λευκώματα, χαρτιά, καὶ τὰ λοιπά, διὰ
τὰ ὅποια σᾶς παραπέμπω εἰς τὴν 15'
Κυριακὴν...!

Ἐ λοιπόν, ὅχι! Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν
ἔγινε. Διότι τὸ παιδί ἦτο τίμιον. Διότι
ἐσκεύεθαι ἀμέσως, ὅτι τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα δὲν
ἦσαν ἰδικὰ του, ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα
νὰ τα κρύψῃ καὶ νὰ τα οἰκονομῇ, καὶ
ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦτο νὰ ζητήσῃ τὸν
ἀνθρώπον πού τα ἔχασε διὰ νὰ τοῦ τα
δώσῃ.

Ἡ ἐφημερίς, ἡ ὁποία διηγεῖται τὸ
περίστατικόν, δὲν ἀναφέρει ὅλας τὰς
λεπτομερείας, καὶ δὲν εἰξέυρω νὰ σας
εἰπῶ ἀπὸ ποῦ τεκμήρια τὸ καλὸ παιδί
ἔμαθε τὸν ἰδιοκτήτην τῶν χρημάτων.
Ὅπως δὴ ποτὲ τὸν ἐμαθὲν. Ἦτο ὁ διευ-
θυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ἀθηνάϊου,
ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπάνω του τὸ ποσὸν
ἐκεῖνο διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ἑβδομαδι-
αῖον μισθὸν τῶν μουσικῶν του. Καὶ
ἐνῶ, μόλις εἶχεν ἀντιληθῇ τὴν συμ-
φορὰν του, ἐτραβομαλλεῖτο ὁ δυστυχής,
ἀπελπισμένος μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ
— βέβαιος ὅμως εὐρίσκει τὰ χρήματα
δὲν θὰ ἦτο τότῳ τρελὸς νὰ τα δώσῃ
ὀπίσω, — ἐπαρυστάσθη ἔξωθεν τὸ τίμιον
παιδί καὶ τοῦ ἐνεχείρισε τὸ δέμα...

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν, καὶ τὴν
χαρὰν τοῦ πτωχοῦ μαεστρου. Ἀλλὰ
φαντασθῆτε καὶ τὴν χαρὰν τοῦ τμίου
παιδιοῦ καὶ εἰπῆτέ μου, ἂν ἡ χαρὰ
ἐκείνη δὲν ἦτο τῶντιν μεγαλητέρα
ἀπὸ καθ' ἑτέραν, τὴν ἐπῆλθεν τυχὸν θὰ
ἐχαίρετο, ἂν ἐκρυσταλλοῦσε τὰ χρήματα
διὰ νὰ τα ἐξοδούσῃ κατὰ τὰς ὀρεξείας
του!

Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἡ τύχη τῆς συνει-
δήσεως δὲν θὰ τὸ ἔρινε νὰ αἰσθανθῇ
καμμίαν εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὰ ἔξω
χρήματα, ὅπως καὶ ἂν ἦθελε τὰ χρη-
σιμοποιῆ, καὶ ἐπὶ ἡ χρηστὴ τὴν
ἐπῆλθεν ἐπιθυμίαν νὰ κάμῃ, ἦτο ὅχι
μόνον ἡ ἐντιμότερα, ἀλλὰ καὶ ἡ ὠραι-
ότερα, καὶ ἡ πλέον ἱκανοποιητικὴ.
Τί ἀξίζουν ἀληθινὰ καὶ τὰ γλυκίσματα, ἐμπρὸς
εἰς τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐ-
γνωμο

ἐμπρός εἰς τοὺς ἐπαίνους ποῦ ἤκουσε καὶ τὰ συγχρητήρια ποῦ ἐδέχθη τὸ καλὸ παιδί διὰ τὴν ἐντιμὸν πράξιν του;

Εἶπαν, ὅτι μέσα εἰς τὴν σημερινὴν διαφθορὰν τῆς κοινωνίας, εἰς τὴν ἑλλειψιν ἠθικοῦ αἰσθήματος, χαρμηλῶν καὶ ἀνατροφῆς, ὀλίγα παιδιά εἰς τὴν θέσιν τοῦ μικροῦ Σπυργιτάκη (ἴτσι ὀνομάζεται), θὰ ἔκαμναν τὸ ἴδιον. Ἐγὼ ἀπ' ἀντίθετον νομίζω, ὅτι τὰ περισσύτερα παιδιὰ τῆς κοινωνικῆς τάξεως τοῦ Σπυργιτάκη (εἶνε υἱὸς σχολάρχου καὶ φυσικὰ ἔλαβε καλὴν ἀνατροφήν), θὰ ἔκαμναν ἀκριβῶς ὅ,τι ἔκαμε καὶ ἐκεῖνος. Εἶνε τόσο τερνὰ τῶδες νὰ εὕρη κανεὶς καὶ νὰ κατακρατήσῃ ξένα λεπτὰ, καὶ τοῦτο θὰ προξενῇ βέβαια τόσας τύψεις συνειδήσεως, ὥστε μία ἀγνὴ καὶ τρυφερά ψυχὴ, μὲ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τοῦ κόσμου, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ νικήσῃ μέχρι τέλους. Εἶνε κλοπὴ καθαρά. Καὶ τὸ μόνον ἐλαφρυντικόν της, — ἂν ὑπάρχῃ διὰ τὴν κλοπὴν ἐλαφρυντικόν, — εἶνε ὅτι ἔχει συνεργὸν τὴν Τύχην.

Ἄλλ' ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς Τύχης, κρύπτεται καμμίαν φορὰν αὐτὸς ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μάς δοκιμάσῃ. Ὅταν τὸ πῆδι τοῦ παιδιοῦ προσέκρινεν ἐπάνω εἰς τὸ δέμα, τριγύρω του ἦτο σκύτος καὶ ἐρημία. Κανεὶς δὲν τον ἐβλεπε. Τὸν ἐβλεπεν ὅμως ὁ Θεός!

Σὰς ἀσπάζομαι

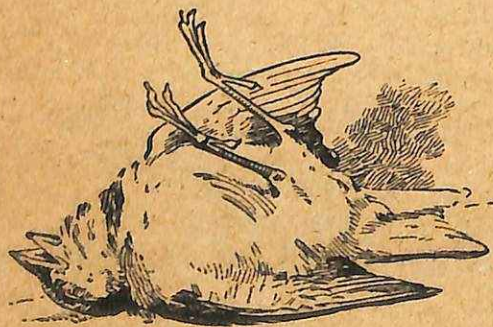
ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΚΑΚΟ

Ἡ βροχὴ ἀρχίζει νὰ μουγγρίζῃ στὸ οὐρανὸ πρὸς ἄγρια καὶ ἀπὸ τὰ λεοντάρια τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου. Αἱ

«Ὁ Σπυργιτάκης λιποθυμεῖ».

ἀστραπαὶ πᾶνε καὶ ἔρχονται ἐπάνω στὰ σύννεφα σὰν πράσινα καὶ ἄσπρα πυροτεχνήματα. Ὁ ἀέρας εἶνε ζεστός, σὰν νὰ κινῶνται πλύσι ὅλα τὰ σπῆτια καὶ σὰν νὰ ἐπικύαν φωτὰ ὅλοι οἱ φοῦρνοι. Καὶ τὰ σύννεφα μαυρίζουν σὰν πίσσα.

Πηγαίνει ὁ Σπυργιτάκης μὲς νὰ καθήσῃ ἐπάνω σὲ μιὰ καμινάδα, καὶ

βλέπει τὸν ἀνεμοδείκτη ποῦ γυρίζει, γυρίζει σὰν τρελλός. Φοβᾶται ὁ Σπυργιτάκης, καὶ ἀνοίγει τὰς φτερούγες του νὰ πετάξῃ ἄλλου.

Πάτ! μιὰ χονδρὴ ψιχάλα τὸν κτυπᾷ στὴ μυτίτσα. Φτερνίζεται ὁ Σπυργιτάκης, καὶ σκύβει τὸ κεφάλαι του... Πάτ! ἄλλη μιὰ ψιχάλα τὸν κτυπᾷ στὴν οὐρά. Τὴν τινάζει ὁ Σπυργιτάκης, καὶ προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν του εἰς τὸν ἀέρα... Πάτ! πᾶτ! πᾶτ! — νὰ σου καὶ ἄλλες σταλαγματιές, πολλές πολλές μαζὶ, τὸν κτυποῦν στὴ ράχι, σὰν νὰ εἶνε πετραδάκια καὶ ὁ φίλος μὲς τὰ σατιρίζει, τὰ χάνει, καὶ κάθεται ἐπάνω στὰ κεραμίδια ἐνὸς σπιτιοῦ.

Τρέμει ὁ καϊμένος καὶ τουρτουρίζει. Ἡ βροχὴ τον δέρνει, αἱ βρονταὶ τὸν ξεκουρύνουν, αἱ ἀστραταὶ τὸν στραβώνουν, — καὶ ὁ κρυφὸς πρὸς τὸν ἑχάλασε ὁ κόσμος. Τὰ φτερά του γίνονται μούσκεμμα, κάμνει νὰ τανοῖξῃ, καὶ δὲν μπορεῖ. Ἐξῆρνα ἀκούεται ἕνας φρεβρός καὶ τρομερὸς πτάχος. Τὸ ἀστρόπελο, ἔπεσε στὸ ἀλεξικέραυνον τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ ἀπέναντι, καὶ ὁ Σπυργιτάκης μὲς λιποθυμῇ καὶ κυλιέται ἀναίσθητος ἀπὸ τὰ κεραμιδιὰ ἐπάνω στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ...

Ὡ, τὸν κακόμοιρο!...

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

Ἐνας Γερμανὸς λοχαγὸς ἔχασε μιὰ φορὰ τὸ πῆδι του εἰς τὴν μάχην. Τούτο ἐπῆρε ἡ στρατὰ. Ὁ στρατηγὸς του τὸν ἔστειλε εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ συγχρόνως του ἐμήνυσε ὅτι τον ἀπαλλάσσει ἀπὸ κάθε ὑπηρεσίας. Ἐπέρασαν τέσσαρες ἡμέρες, καὶ παροσιάζεται ὁ λοχαγὸς εἰς τὸν στρατηγόν, μὲ ψεύτικον ξύλινο πόδι.

— Στρατηγέ μου, τοῦ λέγει, μὲ τὸ ξύλινο πῆδι περιπατῶ τόσο καλὰ, ὅσον καὶ μὲ τὸ ἀληθινόν. Ἐκτὸς τούτου, πηγαίνω εἰς τὴν μάχην διὰ νὰ πολεμήσω, καὶ ὄχι διὰ νὰ φύγω...

Ὁ στρατηγός, μὲ τὰ πολλά, ἐπίσθη νὰ τοὶ κρατήσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Γίνεται μάχη μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ὁ λοχαγὸς μάχεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν. Ἐρχεται μιὰ ἄλλη στρατὰ κανονίου, τοῦ κῶδου τὸ ξύλινο πῆδι, καὶ πέφει κάτω ὁ λοχαγός.

— Ἐνα χειρουργὸ γρήγορα! — φωνάζουν οἱ ἄλλοι ἄξιωματικοί, καὶ τρέχουν νὰ τον σηκώσουν.

— Περιττὸς ὁ χειρουργός! λέγει γελαστός ὁ λοχαγός. Φέρτε καλύτερα ἕνα ξυλουργό!

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀκριβῶς, πρὶν πεσεῖν νὰ κοιμηθῇ, ὁ κ. Πάτερσων ἔγραψε δεῦτερον γράμμα πρὸς τὴν κυρίαν Πάτερσων, — καὶ πόσα πλὴν χωρία καὶ στίχοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ποιητῶν ἐξέφρευσαν ἀπὸ τὴν πέναν του, ἕνας Θεὸς τοῦ ξεῦρε! Ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη κυρία ἦτο ἄλλως τε συνηθισμένη μὲ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὴν ἐπιστολογραφίαν.

Τὸ γράμμα αὐτό, ἀσυγκρίτως ἐκτενέστερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, περιέγραφε μὲ εὐσυνείδητον λεπτολογίαν ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ θαυμαστοῦ ταξιδιοῦ, χωρὶς νὰ παραλείψῃ καμμίαν. Καὶ ἦσαν ὅλοι ἡτρυμμένοι μὲ τὰς πρωτοπιαστικές τοῦ κ. Πάτερσων διηγήσεις πῶς ἐξετέλεστο ὁ διάπλους ἀπὸ τὴν Ἰρλανδίαν ἕως τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, πῶς ὁ ἴδιος ἠμύρεσε νὰ κατανικήσῃ τὴν ναυτίαν καὶ πόσα κατηνάλωσε ἀπὸ τὰ κερασσοκούουσα, μὲ τὰ ὅποια τὸν εἶχεν ἐφοδιάσῃ ἡ προνοητικὴ κυρία Πάτερσων. Ἀνέφερε πολλὰ διὰ τὴν ἐνθουσιάζουσαν ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν ἤρξαν ὅλοι, εἰς τὸς διαφόρους νήσους, καὶ πρὸς ἑκάστην ἐξ αὐτῆς πῶς θὰ τοὺς ἐδέχετο ἡ μεγαλόφρων καὶ μεγαλόδωρος κυρία Σέυμουρ εἰς τὴν Βαρβάδος. Προέβλεπεν ἀκόμη ὅτι τὸ ταξίδιον τῆς ἐπανάδου ἔμελλεν ἐπίσης νὰ πραγματοποιηθῇ ὑπὸ τοὺς εὐνοϊκωτέρους ὁρους. Ὅχι! οὐτε συγκρούσεων οὔτε ναυαγίων ὑπῆρχε φόβος! Ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς θὰ ἐφάνετο εὖνους πρὸς τοὺς ἐπιδάσας τοῦ «Γοργού», καὶ ὁ ἄσκλης τοῦ Αἰόλου δὲν θὰ ἐφύσῃ κατ' αὐτῶν τὴν πνοὴν τῶν καταγίδων!...

Ἐπομένως ἡ κυρία Πάτερσων δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην ν' ἀνοίξῃ τὴν διαθήκην, τὴν ὁποίαν ἔκρινε καλὸν ὁ σύζυγός της νὰ συντάξῃ πρὶν ἀναχωρήσῃ, οὐδὲ νὰ ἐπωρεθῇ τῶν ἄλλων μέτρων, τὰ ὅποια τὸσον προνοητικῶς ἐλήφθησαν διὰ τὴν περιπλοκὴν τοῦ αἰώνιου χωρισμοῦ... Ποῖα ἦσαν αὐτὰ τὰ μέτρα; — κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο ζεύγος δὲν εἶχεν εἶδῃσιν!

Κατόπιν ὁ κ. Πάτερσων διηγεῖτο τὴν μαλαουργὸν ἐκδρομὴν εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς Μαρτινίκας, τὴν ἐμφανισμὸν τοῦ τριγωνοκεφάλου μεταξὺ τῶν κλάδων τοῦ δένδρου, τὴν δύναμιν μὲ τὴν ὁποίαν κατέφερε τὴν ράβδον του εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν τέρας. Καὶ τώρα ἀκόμη, παραγεμισμένον μὲ ἄχρον, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς φλογώδεις, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ ἐξακοντίζον τὴν τριπλὴν γλωσσάν του, δὲν ἦτο καθόλου ἀκίνδυνον τὴν ὄψιν! Ὡ! τί ἐντύπωσιν ποῦ θὰ ἔκαμναν, ὅταν θὰ ἐποποθεῖτο εἰς θέσιν περιωπῆς,

εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς!

Ἀς προσθέσωμεν, ἐντὸς παρενθέσεως, ὅτι τὰ ἀπόκρυφα τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς δὲν ἀπεκαλύφθησαν ποτέ. Τὸ μυστικὸν ἐτηρήθη μετὰ ὁρησκευτικῆς εὐλαβείας, ὑπ' αὐτοῦ ἐτι τοῦ Τωνῆ Ρενώ, μολοντοὶ πολλάκις ἦλθεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ὁ πέθος νὰ τα εἰπῇ ὅλα. Οὕτω, ἡ δόξα τὴν ὁποίαν ὁ ἀτρόμητος Μέντωρ ἀπέκτησε κατὰ τὴν ἀξιωματικὴν ἐκείνην συμπολοκὴν του μὲ ἕνα βαλκαμωμένον ὄφιν, παρέμεινεν ἀμείωτος καὶ ἀπαράγραπτος!

Ὁ κ. Πάτερσων κατέληξε μὲ δίκαια καὶ ἐνθερμα ἐγκώμια πρὸς τὸν κυβερνήτην καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργού». Τέλος, ἀφοῦ ἀπέστειλε τρυφεροὺς ἀσπασμοὺς πρὸς τὴν κυρίαν Πάτερσων, ὁ κ. Πάτερσων ἐθίσεν ὑπὸ τὰς τελευταίας γραμμάς τῆς ἐπιστολῆς, ἐκείνην τὴν ὑπογραφήν μὲ τὴν πολόπλοον τζιφφραν, ἡ ὁποία ἀπεδείκνυνε ὅτι ὁ ἄξιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶχε πράγματι τὸ καλλιγραφικὸν τάλαντον...

Οἱ περιηγηταὶ μὲς ἐπὶ τὸν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ πλοῖον τὴν ἐποῦσαν, κατὰ τὰς ὁκτώ Ἐπέρασαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὴν κατοικίαν, ὅπου ὁ Ρογγήρος Χινσβαϊλ εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ ἕως τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Μερικοὶ φίλοι τοῦ κ. Ἐδουάρδου Φώλκας εἶχαν προσκληθῇ εἰς τὸ τραπέζι καὶ ὡς συνήθως μὲ αὐτὸς πρόσκις ὑπὲρ ἐκάστου τῶν συνδαιτυμόνων, ὅλοι ἐκένωσαν τὰ ποτήριά των εἰς ὑγείαν τῆς κυρίας Κητλιν Σέυμουρ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ ναυτοὶ ἀριστεῖς θὰ παρουσιάζοντο εἰς τὴν εὐγενεστάτην ἐκείνην κυρίαν Ἡ Βαρβάδος δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν... ἡ Βαρβάδος, ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῶν Ἀντιλλῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἀριστεῖς ἔμελλον νὰ διατηρήσουν αἰωνίως εἰς τὴν μνήμην των!

Ἐν τούτοις ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, συνέβη ἐν ἐπιστάσει τὸσον σοφόν, ὥστε τὸ πλήρωμα ἐφειδῇ μήπως ἐπέλθῃ ἀμέσως ἡ καταστροφὴ ὅλης τῆς υποθέσεως.

Ὡς γνωρίζετε, ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἄφινε κανένα ἀπὸ τοὺς ναύτας του ν' ἀποβιβάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν παρὰ μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου. Ἀλλὰ, κατὰ τὰς τρεῖς, παρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ παρληφθῇ τὸ νωπὸν κρέας καὶ τὰ λαχανικά, τὰ ὅποια ὁ Ρανυᾶς Κώφ εἶχε προμηθευθῇ ἀπὸ τὴν ἀγορὴν τῆς πόλεως Καστρέ. Κατὰ διαταγὴν λοιπὸν τοῦ κυβερνήτου καθιρέθη μία λέμβος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν εἰς ναύτης, ὀνομαζόμενος Μόρδεν, διὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν μάγειρον εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ ἐπινεῖος τῆς Ἀγίας Λουκίας.

Ἡ λέμβος ἀπεβίβασε τὸν Ρανυᾶ Κώφ, καὶ μετὰ τινα λεπτὰ, ἐπανήλθεν εἰς τὴν πρύμνην τοῦ «Γοργού».

Κατὰ τὰς τέσσαρας, ὅταν ὁ ναύκληρος τὴν ἔστειλε πάλιν εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐπέρασαν σαράντα λεπτὰ τῆς ὥρας πρὶν τὴν ἰδοῦν νὰ ἐπιστρέφῃ.

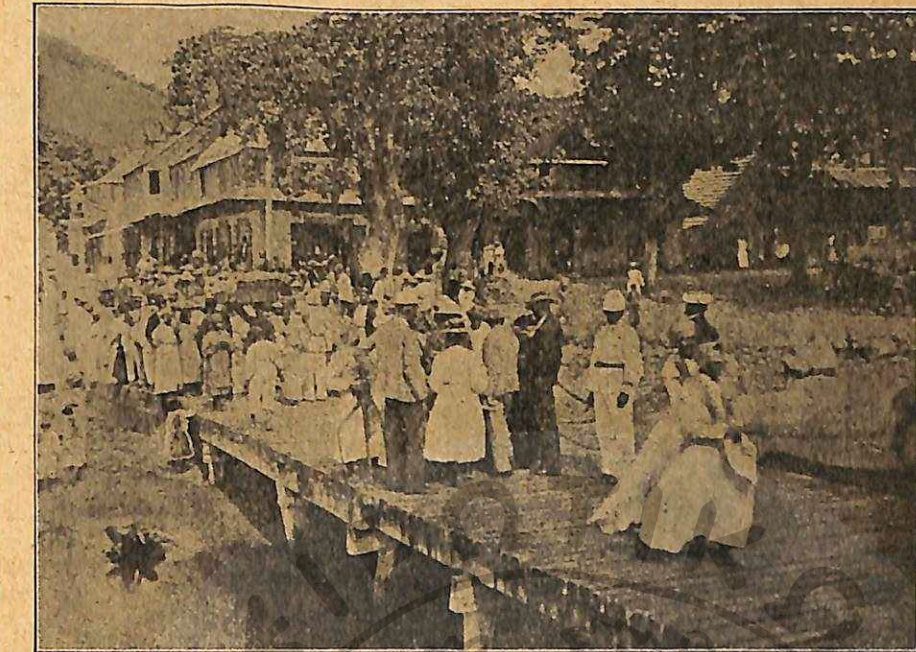
Αὐτὸ ἐπροκάλεσε ζωντὰν ἀνησυχίαν. Τί εἶχε συμβῆ;... Πόθεν αὐτὴ ἡ ἀργόπορις;... Μήπως ἦλθον εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ καὶ ἐγέννησαν ὑποψίους ἐναντίον τοῦ κυβερνήτου καὶ τοῦ πληρώματος τοῦ «Γοργού»;

Ἐπὶ τέλους, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὸς πέντε, ἡ λέμβος ἐφάνη ἐρχομένη πρὸς τὸ πλοῖον.

Ἀλλὰ πρὶν ζυγώσῃ αὐτὴ, ὁ Κόρτης ἐφώνησε:

— Ὁ Ρανυᾶς γυρίζει μοναχὸς του! Ὁ Μόρδεν δὲν εἶνε μέσα...

— Καὶ ποῦ εἶνε λοιπὸν;... ἠρώτησε

«Εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ ἐπινεῖος τῆς Ἀγίας Λουκίας.» (Σελ. 285, στήλ. α'.)

μὲ ζωντὰν ἀνησυχίαν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. — Ποῦ ἄλλου;... σὲ κομμὰ ταβέρνα, ὅπου θῆπες ξερὸς ἀπ' τὸ μεθύσι!... ἐπρόσθεσεν ὁ Κόρτης.

— Ὁ Ρανυᾶς ἔπρεπε νὰ τον εὕρῃ καὶ νὰ τον φέρῃ μὲ κάθε τρόπον, εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ Μόρδεν εἶνε ἱκανὸς νὰ καθήσῃ καὶ νὰ πῇ, ὅτι πρέπει καὶ δὲν πρέπει, ἅμα μεθύσει!

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς συνέβη. Ὡς ἔμαθον ἀπὸ τὸν Ρανυᾶ Κώφ, ἐνῶ αὐτὸς παρελάμβανε τὰ τρέφιμα ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως, ὁ Μόρδεν τον ἄρτισε χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε. Ἡ φιλοσοφία του, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὐχαριστήσῃ μὲσα στὸ καράδι, τὸν ἔκοψε νὰ ἐξοικίλῃ ἐκείνην τὴν στιγμὴν, σὲ καμμιὰ ταβέρνα δίχως ἄλλο. Εἰς μάτην ὁ μάγειρος ἐφαίξε νὰ τον εὕρῃ. Ἐγύρισεν εἰς ὅλα τὰ καπηλεῖα τῆς ναυτικῆς συνοικίας! Καὶ ὅμως ἐστάθη ἀδύνατον ν' ἀνακαλύψῃ

ποῦ θὰ αὐτὸν τὸν καταραμένον Μόρδεν, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ δέσῃ στὸν πάγκον τῆς βάρκας διὰ νὰ μὴ φύγῃ!

— Πρέπει τώρα νὰ εὕρεθῇ μετὰ κάθε θυσίαν! ἐφώνησεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τον ἀρῇσιωμε στὴν Ἀγίαν Λουκίαν;... Νὰ του φύγουν λόγια... Αὐτὸς δὲν ξέρει τί λέγει, ἅμα εἶνε πιωμένος, καὶ ὕστερα νὰ σου κανέναν καταδρομὸν, καὶ μὲς βάζει στὸ κυνήγι!

Αὐτοὶ οἱ φόβοι ἦσαν βασιμῶτατοι! πρῶτην φορὰν ὁ Χάρρης Μάρκελ διέτρεχε κίνδυνον τόσον σοφόν!

Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν νὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ὁ Μόρδεν. Αὐτὸ ἄλλως τε ἦτο δικαίωμα καὶ καθήκον τοῦ κυβερνήτου... Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀρῇσιν εἰς

τὴν ξηρὰν τὸν ναύτην του, καὶ θὰ τοῦ τον παρέδιδαν, ἅμα ἀπεδείκνυνε τὴν ταυτότητά του. Φθάνει μόνον ἐν τῇ μεταξὺ νὰ μὴν εἰπῇ ὁ Μόρδεν, ὅτι του κατέβηκε στὸ μεθύσι του... Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἦτον ἑτοιμὸς νὰ ἐβγῇ ἔξω διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ λιμεναρχεῖον νὰ εὕρεθῇ ὁ μεθυμένος ναύτης, ὅταν μία λέμβος ἐφάνη ἐρχομένη πρὸς τὸν «Γοργόν».

Εὗριστο τότε εἰς τὸν λιμένα τοῦ Νεωλκείου μία ἀκταιωρός, ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν ἀστυνομίαν τοῦ λιμένος. Καὶ ἀκριβῶς μιὰ λέμβος τῆς ἀκταιωροῦ, μὲ ἕξ ναύτας εἰς τὰ καυπία καὶ ἕνα ἄξιωματικὸν εἰς τὴν πρύμνην της, ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τριῦστιον. Ὅταν ἐφθασεν εἰς ἀπόστασιν πενήντα μέτρων, ὁ Κόρτης, ὅστις ἐπρόσθεσεν εἰς τὰς κινήσεις της, ἐφώνησεν:

— Ὁ Μόρδεν εἶνε μέσα! Πραγματικῶς ὁ Μόρδεν ἦτο μέσα

στριαν, Ναυσικῶν, Διονυσίαδα Πηγήν και Λάτριδα τῆς Πλειάδος — τὸ Ἀστρον Αἰθρίας Νυκτὸς μετ' τὴν Πτερωτὴν Ταξιδιώτιδα, Ἀργυρῶν Πανοσέλιον, Μυροδόλον Χαραυγὴν, Φίλημα Σκιάς και Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων — ὁ Τόλλος Ὀσείλλιος μετ' τὴν Μαῦρον Ἀετόν, Νηρηίδα τοῦ Εὐβοϊκοῦ, Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης, Μικρὸν Δέσποιν και Κελαϊδίστραν — ὁ Ἑλληὴν Ἀθλητὴς μετ' τὴν Διακρίθεισαν Ἀρσακειάδα — ὁ Χειμωνιάτικος Ἥλιος μετ' τὸν Ἡλεκτρικὸν Λύχνον — ὁ Κυνηγὸς τῆς Σταυρήρας μετ' τὸν Ἀνθὸν τῆς Ἑλπίδος και Ζαπτίδα — ἡ Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας μετ' τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, Ναυσικῶν, Παιδικὴν Χαράν, Ἀργυρῶν Πανοσέλιον και Δωρίδα Παρθένον — ἡ Λατρία μετ' τὴν Ἑλληνα Ἀθλητὴν, Ἰδιότροπον Νεάνίδα, Χειμῶναρθον, Κυρίαν μετ' τὰς Καμελίαις και Μυροδόλον Χαραυγὴν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἰδιότροπον Νεάνιδα (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰ ὠραία δελτία: μὴ ἀπελπίεσαι, θὰ εὖρξῃς) Λέοντα τῆς Χαιρωνείας (βραβεῖον ἔστειλα, Ἀτρόμητον Κυνηγὸν ἡ ἀπάντησί σου συμπεριελήθη, ἀλλὰ πῶς μου ἐφάνη ὅτι τοῖς εἰς τὴν κρίσιν Διὰ Πνευματ. Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ πάλιν τὴν Ὀκτωβρίον) Λέοντα τῆς Νεμέας (τὰ ἔστειλα) Μεγελικ (ἦτοι ἀστείδους μετὰ συμπολιτῶν) διότι, νομίζω, καὶ ὁ Α. κατὰγεται ἐκ Βίλου) Τορλαμπούμαν, Υποπούλαν (αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύωνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον: τὰς ἀπαντήσεις σου ὅμως εἰς τὰ τετράδια νὰ τὰς γράφῃς διὰς ἐλλήνισι) Μελλόντα Διπλωμάτην (βραβεῖον ἔστειλα: αἱ λύσεις δεκταί) Νέον Μυρογρίτην (ἔστειλα) Χειμωνιάτικον Ἥλιον (ἔχω ὑπ' ὅψει μου τὴν γνῶμην σου) Ξενιστευμένο Ἑλληνοπόπουλο (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη) Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας ([Ε] διὰ τὴν ἀρετὴν ἐπιστολῆν σου, ἐδιόλεξε μερικὰ καὶ θὰ τα ἰδῇς) Ἀντίαν τὸν Καρχηδόνην (ἡ ἀπάντησίς σου ἐλήφθη) ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τί μ' ἔρωτούσεις περὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἂν ἔχῃς καμμίαν ἀπορίαν, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν Ὀδηγόν) Μελαγχολικὸν Ἑρμητέα ([ΕΕ] διὰ τὰς δύο ὠραίας ἐπιστολάς, εἶπα εἰς τὸν κ. Φαῖδωνα ὅσα μου γράφεις, καὶ σε συγχάρω διότι μετ' τὴν προθυμίαν βοηθεῖς εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ τὸν πατέρα σου) Χαράν τῶν Γονέων ([Ε] ἡ ὁποία μετ' ἐμὴν τῆς χαρὸς βλέπει ὅτι ἡ Ἀλληγογραφία μας ἀνέλαβε τὴν προτέραν τῆς ζωηρότητά) Αἰθέρα (βραβεῖον ἔστειλα: σου ἀπῆντησα) Δουκίσσαν τῶν Σαλῶνων ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραία καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν, ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ τελευταῖον διπλὸν φυλλάδιον τοῦ Σεπτεμβρίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ τὴν Κυριακήν) Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα (ὄχι, ὁ διοπτοφόρος αὐτόπαις: ποὺ εἶδες εἰς τὸ Ζάππειον, δὲν εἶνε τὸ Λουλοῦ δι τῆς Καρδίας: πρόσθε διότι ἐχάλασαν τὸν κόσμον νὰ μάθουν ποῖα εἶσαι) Ἡρώδα τοῦ Καθηκόντος (καλῶς ἦλθε! ἐλπίζω τώρα νὰ μου γράφῃς συχνά) Ἀθῶν τῆς Ἀνοίξεως, Ἀλκιαν ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν, ἐξακολουθεῖ ὁ ὠκεανὸς τῶν ἐρωτήσεων τοῦ μικροῦ Ἀχιλλεύς) Φῶς τῆς Νυκτὸς ([Ε] χαρὸς πολὺ δι' ὅσα καλὰ μου γράφεις: δὲν ἀμυβῶμαι δι' αὐτοὺς τοὺς ἄνους ὁ Σὺλλος: σὰς θὰ προσδεύω, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃται δι' αὐτὸν λόγος καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας) Ἀστρον Αἰθρίας Νυκτὸς (νὰ ἰδῶ, θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου) Μικρὸν Ἀθηναῖον ([ΕΕ] μὴ εἰ γίνῃς τόσο καλὸν καὶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ προσεχές, καὶ μετὰ ἐν τῇ δύο φύλλα θὰ γίνῃ ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Φωτογραφίας) Τόλλον Ὀσείλλιον καὶ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Αὐγούστου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μετ' κοσμήματα μαύρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3.—Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσδόχικης ταχυδρομικῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν διεν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιεχίει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

382. Λεξιγριφος.

Πρόθεσις μετ' μέλος τοῦ σώματος ἡνῶθη
Καὶ Βασιλοπούλα ἀρχαία ἐνανεώθη.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κυριάρχου τῆς Θαλάσσης

383. Συλλαβογριφος

Προφῶν πέντε γράμματα εἰς τὴν σειρά
Καὶ χωρὰ στὴν Ἀφρικὴ κάρνω μιὰ χαρά.

Ἐστὴν ὑπὸ Κωστή Χ. Κωνσταντινίδου

384. Ἀνιγμὰ

Ἀρχαία πόλις τῆς Εὐρώπης:
Εἶνε συγχρόνως καὶ ποτὸν
Καὶ κατὰ ἄλλο πού σε κἀννει
Ἀνδρεῖον, μέγαν, θαυμαστόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς

385. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ὀλυμπος, ὁ Τυμμηστός, ὁ Λάκμων καὶ

[ἦ Ἰδῶν]

Ἡ Ὄσσα, τὸ Πεντελίκον, καθὲν ἐκ τούτων

Μετ' προθυμίαν περισσὴν μονάχα εἷνα γράμμα,
Κι' ἄλλο βουὶν ἐλλητικὸν προκύπτει ἐν τῷ

[ἄμα]

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαπτίδος

386. Γωνία.

+ ★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθῶν
★ + ★ ★ ★ ★ ★ οἱ σταυροὶ καὶ οἱ
★ + ★ ★ ★ ★ ★ ἀστερίσκοι διὰ
★ ★ ★ + ★ ★ ★ γραμμάτων οὕτως
★ ★ + ★ ★ ★ ὥστε νάναγινώ-
★ + ★ ★ ★ ★ ★ σκωνταί: καθέτως
+ ★ ★ ★ ★ ★ μὲν μία νῆσος εὐ-
ρωπαϊκή, ὀριζοντίως δὲ ἐπὶ νῆτοι θλαί ἑλλη-
νικαί, ἐκτὸς τῆς μεσαίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας τοῦ Πασογούρου

387. Παίγνιον.

ΠΛΟΣ Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τῶν λέ-
ΑΥΡΑ ξων τούτων νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἐν
ΕΤΟΣ γράμμα διάφορον. οὕτως ὥστε,
ΟΝΟΣ ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ σχηματισθῶν
ΟΝ ἕξ ἄλλαι λέξεις, ἀφ' ἐτέρου δὲ με-
ΑΜΑ τὰ ἀρχικά τῶν νὰ σχηματισθῇ τὸ
ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στ. Λα. Φαῖδων

388. Λογοπαίγνιον.

Ποῦ ψῆρι ἀκούσατε σῆς νὰ μιλῇ
Ψευτεῖ: καὶ ἀληθεῖς νὰ λέγῃ κατ' :

Ἐστὴν ὑπὸ Φωκίους Α. Ζησιάνου

389. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσοστῆ γράμματα ἐνεία ἑλληνικῶν νῆ-
σων σχηματίζουν κόλπον τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ Σηπτιμῶν τοῦ Νεοτίμου

390. Φωνηεντολόγητον.

κ-στ-πρ-τ-θρ-νθρ-β-ιστ-ν-κ-πρ-πρ-δ-
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στ. Λα. Φαῖδων

391. Γρίφος Παραστατικὸς.

Ἐπὶ τῆς — Ὁργάνων γεωμετρικῶν. —
Ὀνομα πλανήτου κατ' αἰτιατικὴν. — Μόριον
ἀρνητικόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζαχαρ. Καβουδελίνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27—28

288. Ἀνακρέων (ἄνα, Κρέων) — 289. Ρό-
δον-ὁδός. — 290. Ἀλφάβητον (ἄλφα, βῆ, τόν.)
291. ΡΟΔΑΝΟΣ 382. ΝΕΑ (ἔπλα EN.)
Ο Η Α Α ΕΑΡ (ΗΡΑ Ἑν...)
Δ Η Μ Η Τ Η Ρ ΛΡΑ (ἈΡΑχος...)
Α Η Α Κ 293. (Ἀκυροῦται)
Ν Α Τ Α Λ Ι Α — 294. Ἐκεῖνος
Ο Η Ι Ζ ποῦ ἔχει τὸ μεγα-
Σ Α Ρ Κ Α Ζ λήτερο κεφάλι. —
295—299. Διὰ τοῦ Ι: πίσις, ἰκτίς, θλί-
ψις, κηκλίς, κρήσις. — 300. Χαρί, ἄΡτος,
Μίνως, Ἀνάφη, ΠισίΔια = χρν.φδ = Χρό-
νον φείδου. — 301. Ἡ τριγωνομετρία εἶνε ἐπι-
στήμη (Ἡ-τρίγωνο νὰ τρία-η-ναὶ ἐπὶ στή-μει.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΗ λίξις λεπτά 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητάς μας
λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λίξις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγωταί τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λίξις.]

Συγχάρω ἀπὸ καρδίας τὸ Κοκκινόπιπτερο διὰ
τὸ ἀπονεμηθῆν αὐτῷ βραβεῖον. — Λούπιγ
δι Λούπ. (Δ, 109)

Συγχάριμεν τὴν Σταμάτιον Πισσαρίδην διὰ
τὸ βραβεῖον του. — Ἀνθος τῆς Ἀνοίξεως,
Βρύχων, Γεώργιος Ἰωάννου, Γεώργιος Μα-
κρῆς. Εὖγε !!! (Δ, 110)

Δωρίσθησαν ἀντιπρόσωποι τοῦ Συλλόγου
Ἑλληνομάδοι: οἱ ἐξῆς: ἐν Πορτ-Σαίτ
Αἰγύπτου Πάνος Παπαγιαννόπουλος, ἐν Σουεῖς
Γεώργιος Παπακώστας, ἐν Ἀθήναις Σταῦρος
Τσουρέλης, ἐν Πειραιεὶ Ἰωάννης Καραγιάννης,
ἐν Χαλκίδι Κωνσταντίνος Παύλου ἐν Βόλῳ
Σταῦρος Ἀγκοπιὸν καὶ ἐν Κεφάλῳ Τουρ-
κίας Ἀλέξανδρος Ζωΐδης. — Ὁ Σὺλλογος δέχε-
ται ὡς συνδρομητρίαν καὶ δεσποινίδας. — Ἡ
Διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου εἶνε τοῦ λοιποῦ ἡ ἐ-
ξῆς: Stamatio Pissaridi. Poste-restante,
Alexandrie (Egypte). — Ἡ ἀΠρόδοος, πότε
θ' ἀπαντήσῃ; (Δ, 111)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομη-
ταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρατί-
πη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἐγ-
καίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ
Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ
λεπτὰ 50, διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας
ταινίας.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
πρὸς δρχ. 1 ἑκατοστὸν διὰ τοὺς ἐν
Ἀθήναις, πρὸς δρχ. 1,40 διὰ τὰς
Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυ-
σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13,
14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (6-10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντλη-
θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896,
1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται
Ἀδελτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50.
Χρυσόφ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902
καὶ 1903 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀ-
δελτος φρ. 7. — Χρυσόδελτος φρ. 10.